

Vũ Khúc

Phi Long

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

 alpha
books

Phi Long là một tác phẩm văn học hư cấu, được viết dựa trên trí tưởng tượng thuần túy của tác giả. Truyện nhằm mục đích giải trí, mọi sự trùng hợp nếu có đều là ngẫu nhiên.

CHƯƠNG 1

Đinh Văn Sơn, biệt danh Sơn “chó”, không phải vì gã xấu như một con chó mà vì gã có cái mũi rất thính, biết sục sạo đúng chỗ ngon ăn. Gã là một thằng côn đồ đã phiêu dạt từ Bắc vào Nam và sau khi đã lang bạt nửa đời người gã cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm được đúng chỗ để kiếm tiền. Nơi gã nhắm đến là thành phố Vĩnh An, trung tâm công nghiệp miền Nam, vùng đất tập trung số lượng cực lớn các nhà máy, cơ sở sản xuất và đương nhiên kéo theo đó là cả triệu lao động thuộc đủ các ngành nghề. Phần lớn trong số đó mới học xong cấp ba, thậm chí nhiều người mới học hết cấp hai, trẻ khỏe, ham muốn làm giàu hừng hực trong huyết quản.

Vốn là một người cẩn thận, Sơn “chó” đã cất công tìm hiểu địa bàn và nhận thấy một sự thật kỳ lạ. Cả một thành phố lớn như vậy mà không hề có một băng nhóm cho vay nặng lãi nào. Điều đó thật vô lý và trái với lẽ thường. Bao nhiêu con người ở đây, toàn ở cái độ tuổi

dễ phạm sai lầm nhất trong cuộc đời, chẳng lẽ không ai tiêu hoang, không ai cờ bạc rượu chè, không ai vướng vào các khoản chi đột xuất? Thế rồi khi cần chi tiêu thì chúng xoay xử thế nào với đồng lương công nhân còm cõi? Một người kinh nghiệm đẩy mình như Sơn “chó” chẳng biết thừa rằng đám công nhân này phần lớn không đủ điều kiện vay ngân hàng nên chúng sẽ buộc phải tìm đến các hoạt động cho vay bất hợp pháp. Các địa phương khác đều thế cả. Trừ Vĩnh An! Dường như ở vùng đất này không một ai trước gã nhận thức được sự thật hiển nhiên ấy và bước lên đáp ứng nhu cầu của số đông. Vậy càng tốt. Nếu mọi người đều ngu thì hãy để Sơn này làm người khôn. Cùng với năm thằng đàn em, thằng nào cũng khôn nạn như thằng nào, Sơn “chó” đến trước cửa các khu công nghiệp và tìm kiếm con mồi tiềm năng. Giờ tan làm, công nhân túa ra nghìn nghịt, đông đến nỗi những con phố thênh thang rộng rãi cũng trở nên tắc cứng. Nhìn dòng người ào ạt đổ ra khỏi cổng mà Sơn “chó” liếm mép, gã biết rằng chỉ cần chăm chỉ thì nhất định sẽ tìm được những con người đủ tuyệt vọng để bám lấy bất kỳ bàn tay nào chìa ra.

Sơn “chó” không nhầm. Mới một tuần mà nhóm của gã đã tìm được một trăm mười hai công nhân chấp nhận vay số tiền từ ba triệu đến năm mươi triệu đồng với mức lãi suất cắt cổ một nghìn hai trăm phần trăm một năm. Con số này khiến ngay cả Sơn “chó” cũng phải kinh ngạc. Đúng là mỏ vàng. Cứ thế này chẳng mấy chốc mà giàu. Thử hỏi làm nghề nào ra được lợi nhuận khủng khiếp như vậy? Sơn kéo cả băng đi ăn mừng ở nhà hàng xịn nhất Vĩnh

An. Tôm hùm, cá lăng, ba ba, cua biển, rượu ngoại mang ra ngập bàn, ăn thừa không hết cho đám nhân viên nhà hàng gói mang về như một món quà thể hiện độ chịu chơi của anh Sơn. Tăng hai đương nhiên là mát xa mệt. Nhưng Sơn “chó” đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nhóm của gã đi mấy chỗ mà không chỗ nào có đào, chỉ nhận mát xa lành mạnh. Cho dù đề nghị trả bao nhiêu tiền các bà chủ cũng vẫn lắc đầu từ chối. Khi nhìn các em gái ra hầu mình toàn là các bà cô U50 đầu hai thứ tóc mà Sơn “chó” nổi khùng, văng tục bừa bãi. Làm sao lại có thể mọc ra thành phố quái thai chết tiệt này được cơ chứ?

Sáu thằng lang thang tìm gái đến đêm thì đành phải bỏ cuộc. Chúng hậm hực kéo nhau về nhà trọ. Lúc đi qua con phố vắng đột nhiên sáu thằng cùng bị những kẻ lạ mặt trùm bao bố vào đầu. Sơn “chó” không nhìn ra ai với ai nhưng căn cứ vào âm thanh phát ra, gã biết đám kia đông hơn mình rất nhiều. Đám phục kích làm việc cẩn trọng, không nói to, không la hét, chỉ âm thầm lôi Sơn “chó” cùng đám đàn em ra một góc khuất và ở đây chúng bắt đầu tấn thật lực. Đám này xem chừng đều là dân ăn tập và đây không phải là lần đầu chúng làm chuyện này nên đám cú nào đau đòn cú ấy. Sơn “chó” ăn hai mươi cú đấm, đá vào đầu, vào mặt, vào bụng. Gã gãy năm ngón tay, gãy cánh tay phải, miệng mất hai cái răng cửa, gãy mũi, sống mũi lệch hẳn sang một bên, mặt sưng vù, ruột gan nhộn nhạo muốn nôn mà không sao nôn được. Từ chỗ cường tráng khỏe mạnh chỉ sau bài tắm quất tàn bạo này Sơn “chó” đã biến thành kẻ tàn phế. Thằng đánh gã vừa đánh vừa chửi:

- Tổ cha mày, mày có biết chỗ này thuộc về ai không? Mày có biết mày đã phạm thượng không? Ai cho chúng mày làm loạn?

Đi kèm với mỗi câu hỏi là một cú thụi đầu gối hết lực làm lần nào Sơn “chó” há miệng ra định trả lời cũng bị đánh cho tụt cả lưỡi lại. Ban đầu gã còn cố gắng trụ vững và dùng hai tay che chắn nhưng sau một lúc thì cả hai tay đều bị phế, cơ thể chảy quá nhiều máu không còn sức kháng cự nữa, chỉ còn biết quy xuống, nằm co quắp trên mặt đất để những thằng lạ mặt thi nhau dẫm bàn chân nặng trĩu lên người.

- Từ nay chúng mày rút khỏi đây. Tao mà thấy chúng mày xuất hiện một lần nữa thì tao giết. Rõ chưa? Rõ chưa?

Thằng ấy hỏi liên tiếp mấy lần, chân thì đạp dúi dúi vào đầu làm Sơn “chó” có cảm giác chỉ cần thêm hai cú nữa thôi gã sẽ chấn thương sọ não, không chết cũng thành người ngớ ngẩn. Đột nhiên có ai đó la lên:

- Thằng này nó không cử động này giờ anh em ơi.

Lời nói ấy khiến cho tất cả đều sống sờ. Thằng đang đánh Sơn “chó” lập tức dừng lại, không đạp vào đầu gã nữa. Cả lũ hồi nhau kiểm tra sức khỏe thằng đang nằm bất động trên mặt đất. Sơn “chó” tự hỏi thằng đấy là thằng nào? Cho dù là thằng nào thì cũng to chuyện lắm. Mạng người đâu phải trò đùa? Sau một lúc im ắng, Sơn “chó” nghe thấy một giọng nói điềm tĩnh dường như của thằng thủ lĩnh:

- Thằng này chết rồi. Mày đánh nó kiểu gì mà giết chết nó nhanh vậy?

Một giọng nói khác nghe đầy vẻ sợ sệt:

- Em không biết. Em chỉ đập đầu nó có mấy cái.

- Con mẹ mày. Đã bảo rồi. Mày nặng chín mươi cân thì đừng có đập vào đầu, sống thế nào được? Thôi, mau đưa chúng đi.

Vẫn nằm trong cái bao bố to tướng, Sơn “chó” bị hai thằng cầm chân cầm đầu ném lên một cái khoang kín mà gã đoán là thùng xe tải. Gã lắng nghe, đếm được đủ năm tiếng ạch khi đám đàn em cũng bị ném vào thùng xe, những tiếng rên rỉ đau đớn và méo mó phát ra từ những cái miệng và cổ họng không còn lành lặn. Thế rồi chiếc xe di chuyển. Nó chạy vòng vèo một lúc rất lâu mới dừng lại, đám người kia lôi chúng ném xuống đất, đoạn một thằng, chính là thằng có giọng nói điềm tĩnh, gần giọng:

- Tao cấm chúng mày báo công an. Thằng nào báo công an chúng tao sẽ giết chết và chặt xác. Nghe rõ chưa Đinh Văn Sơn, Cao Việt Quân, Đinh Thế Hà, Đoàn Văn Trọng, Võ Đức Phước? Có cần tao kể tên cả bố mẹ, vợ con và quê quán của chúng mày không?

Sơn “chó” thất kinh. Đám này rõ ràng không phải là dạng côn đồ thôn thấy người ngoài xâm phạm lãnh địa thì nổi máu điên ra tay trừng trị mà là một băng nhóm rất đông, rất mạnh và có tổ chức tốt hơn nhóm của gã rất nhiều. Chỉ mới vài ngày mà chúng đã tìm được thông tin

chi tiết về cuộc sống cá nhân của cả lũ như thế này thì làm sao Sơn “chó” đâu lại được? Sơn “chó” nghen ngào đáp:

- Không cần đâu ạ. Các anh tha cho em. Bọn em hứa sẽ quên vụ này.

- Khôn thế là tốt. Nếu ai hỏi đến thằng Nguyễn Mạnh Hùng thì chúng mày cứ bảo là nó đi làm xa rồi, không biết đi đâu. Rõ chưa?

- Em hiểu, em hiểu ạ.

Đám người lên xe, rồ ga chạy đi. Sơn “chó” cẩn thận lắng nghe, thấy tình hình đã yên, bốn bề xung quanh xem chừng không còn ai mới dám dùng con dao bấm nhỏ lúc nào cũng mang theo người chọc thủng cái bao chui ra, phát hiện thấy mình đang ở một cung đường vắng vẻ, bốn phía là đồi núi. Đám đàn em nằm trên mặt đất, vì đau quá mà không nhúc nhích được. Sơn “chó” giúp chúng cởi bao bố, đếm đủ bốn thằng thiếu mỗi Hùng “đầu đất”. Sơn “chó” chắc chắn rằng lúc này gã đã nghe thấy năm tiếng ạch, chứng tỏ xác thằng Hùng cũng nằm trên xe cùng với đám người bọn gã, nhưng bây giờ đã bị chở đi để thủ tiêu cho mất hằn dấu vết. Sơn “chó” càng nghĩ càng sợ, cảm tưởng như vẫn còn những ánh mắt đang bí mật theo dõi mình ở đâu đây, không dám báo công an mà cùng đám đàn em bước thấp bước cao tìm đến trạm xá gần nhất để chữa trị. Đợt này chúng thiệt hại nặng quá, một người chết, năm người thương tích trầm trọng, thêm vào đó tất cả tiền đã cho vay coi như mất hết, từ nay vĩnh viễn không dám quay lại thành phố Vĩnh An nữa.

Nửa ngày sau đó, ở một căn biệt thự sơn màu trắng nhã nhặn, tổng diện tích cả nhà cả vườn, bể bơi, hồ nuôi cá rộng đến mười nghìn mét vuông nằm bên rìa thành phố Vĩnh An, một người đàn ông tuổi chừng giữa bốn mươi ăn vận lịch sự, áo sơ mi trắng cao cổ, quần âu, giày tây, bước vào căn phòng khách được bài trí đơn giản nhưng ấm cúng, cúi đầu chào một người đàn ông khác mà nếu nhìn thoáng qua thì sẽ có ấn tượng sai lầm rằng đây chỉ là một ông nông dân quê mùa nào đó. Phải chú tâm quan sát thật kỹ người ta mới dần dần cảm nhận được bá khí toát ra từ gương mặt góc cạnh và đôi mắt lúc vui thì trầm tĩnh mà lúc giận thì lạnh lẽo như băng đá.

- Anh Hoàng, bọn thằng Trung “cún” làm hỏng việc rồi.

Người được gọi là anh Hoàng hơi ngẩng đầu lên, hỏi lại:

- Việc gì?

- Xử lý đám Sơn “chó” ạ. Thằng Giang “mai” trong nhóm Trung “cún” đã lỡ tay giết một người trong đám ấy, là thằng Hùng “đầu đất”. Em đã chỉ thị mang xác thằng Hùng “đầu đất” đi đốt thành tro, phần còn lại đem chôn nơi hẻo lánh, đảm bảo không ai có thể phát hiện ra được, mà dẫu có phát hiện thấy xương cốt cũng không có cách nào truy ngược dấu vết đến chúng ta nữa.

Hoàng, tên thật là Nguyễn Việt Hoàng, nhưng đàn em ai cũng tôn sùng mà gọi là Hoàng “đế”, nói với giọng thờ ơ mà lọt vào tai người đàn ông ăn vận lịch sự kia nghe như tiếng tra hỏi:

- Thế là xong à?

Người đàn ông ăn vận lịch sự tên thật là Trần Hào Nam, còn gọi là Trần “tổng quản” vì vị thế đặc biệt trong băng nhóm, không dám hấp tấp trả lời ngay mà lặng yên suy nghĩ một lát cho thật thấu đáo rồi mới cất tiếng do dự:

- Về phần thằng Giang “mai” và Trung “cún” đã làm hỏng việc thì bọn em sẽ có hình thức trừng phạt bằng cách cắt lương của chúng nó tháng này.

- Thế là xong à?

Trần “tổng quản” cúi đầu, nói:

- Xin anh chỉ dạy.

Hoàng đội một cái mũ rộng vành, lững thững bước ra vườn. Họ Trần vội vã bám theo. Vườn của nhà Hoàng chẳng khác gì công viên chủ đề, phân chia thành khu trồng cây ăn quả, khu trồng hoa, khu lấy bóng râm cho bọn trẻ con chơi đùa, chỗ uống nước ngắm cảnh. Hai người đàn ông đến khu trồng cây ăn quả, mùa này đang có bưởi, trên cành quả sai trĩu trĩu, sắc xanh chen lẫn sắc vàng trông thật thích mắt. Vị trí đứng của họ được các cây to che khuất, kín đáo yên tĩnh.

Hoàng nói một cách thản nhiên:

- Thằng Giang “mai” đã nhiều lần làm hỏng việc. Nếu chỉ có thế thì thôi, bởi trên đời này người khôn thì ít mà lũ ngu thì nhiều, nhưng nó còn có tội to hơn là thích sống phô trương, hay khoe mẽ, không biết giữ bí mật. Chúng ta đã cảnh cáo, trừ lương mà vẫn chúng nào tặc ấy.

Lần này nó gây ra họa lớn, với thói dĩ mồm của nó chắc chắn sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp. Cần phải chặn trước khi thằng khốn ấy có cơ hội làm cho tình hình trở nên xấu hơn. Nay Nam, trên cây có sâu, không diệt sâu thì làm sao cây lớn?

Trần “tổng quản” rùng mình. Ông trùm vừa trực tiếp hạ lệnh cho gã giết Giang “mai”. Giang “mai” phải chết để bảo vệ bí mật của tổ chức. Gã không dám thắc mắc, chỉ khẽ đáp:

- Em đã hiểu ý anh. Chuyện này em sẽ xử lý ngay. Thế còn Trung “cún”?

- Thằng Trung nhanh nhẹn trung thành, thông minh hiểu chuyện, làm việc gì cũng cẩn thận, anh có nhiều kế hoạch dành cho nó. Chỉ có điều làm sai thì vẫn phải phạt. Trước mắt cứ trừ một tháng lương, nhưng sau đó tìm việc gì đơn giản giao cho nó lập công rồi thưởng bù lại. Bọn Cao Thế Khải vẫn đang nhắm nhe lời kéo người của ta, không nên để anh em dao động.

- Vâng anh. Em xin phép đi lo việc.

Hoàng phẩy tay, để gã tổng quản rời đi. Hắn vật quả bưởi, mang vào nhà bóc cho vợ ăn.

Nhà của Hoàng đông người. Hắn có hai người con trai, đứa lớn tên là Nguyễn Việt Phong, ba mươi tuổi, đã lấy vợ và sinh được hai đứa con đủ cả nếp lẫn tẻ. Đứa nhỏ tên là Nguyễn Việt Hòa, hai mươi sáu tuổi, chưa lập gia đình cũng chưa có người yêu. Vợ Hoàng tên là Nguyễn Phương Thùy, kém hắn hai tuổi.